

AAND.

Det skete under en Æra, da Menneskeheden endelig
var gaat træt af Livets evige Rundgang, gaat kjed af
Livets evige Gjentakelser, træt og kjed af selve det at
leve og gaa rundt, da Maskineriet saa at sige var gaat
tomt, da Hildringer og Fraser ikke længer bider paa
og Tiden staar - en Tid, da Menneskeheden staar der
ældet og uformuende til at læse nogetsomhelst af Him-
lens Tegn.

Menneskene var drevet ind i et nyt Kulturstadium
- Tilværelsens store Gisp. Stumt resigneret grundet
og grublet de paa sit aandelige Selvmord.

Da var det den Nat, Planeten Eros-Astor sprængtes
i hundrede Stykker af en af alt Haab forladt Viden-
skab, som satte sin Tekniks Lunte til, og London blev
hængende paa Maanens Horn -

Venus lyste med et stort Lys ned i Mørket. Den
højjede et Krystal af Straaler ned i det Blaa, hvor en
vildfarende Stjerne var sunket ind i den evige Nat . . .
Den Nat gik der som en Skjælven gennem Jordklo-
den. Og der lød ud i Rummets Uendelighed en Dur,
som om Verdens Indvolde revnet. Havets Urgrunde
gav sig, og Fjeldkjæderne slog Revner.

Nyt Liv steg frem. Det var rædselsfulde Ubeister i
Oceanernes Dybder, og det var nye ukjendte, kriblende
og krablende Væsener af Mennesker, Dyr og Planter.
Og der gik et Suk gennem al Skabning.

Det var de Ufødte, som vaagnet og førte Klage over
at de ikke havde faat Liv. Den lille Spire i Skogen,
som var døet bort i Skyggen og Kulden, krævet sin
Ret, at den ogsaa skulde faa leve Livet og føle dets
Sødme. Og den usynlige Menneskekime, som var blet
nægtet Dagens Lys, og som atter var drevet ind i Til-
værelsens Mørke, steg frem og klagede sin Nød.

Ikke forstod nogen af dem, at de var blet bortvist
fra Livets Tærskel, og de anklagede Gud, fordi Livets
Sol ikke var blet dem forundt.

Men Gud svarede: Se, hvorledes Menneskene har be-
nyttet mine Gaver. Se, hvor mødig de trækker sine
Lemmer og hvor haabløst deres Blikke brænder. Vil
ogsaa I eie Livet med dets Torne og Tidsler?
Der straalte som et funklende Spørgsmaalstegn af
Stjerner over Firmamentet: Mon ikke Alt, som er af
Aand, har Livets Ret?

Og det svarede som i Salmistens Tone:

"Vilde jeg tage Morgenrødens Vinge og fly til det
yderste Hav, sé da er du ogsaa der."